

РЕШЕНИЕ

№ 24104

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4810** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на М. К. Л., ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес [населено място], ул. „К. П. (437) № 25Б, вх. Г, ет. 1, ап. 93, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001328 от 17.03.2026 г. издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 6 месеца“.
Жалбоподателят – М. К. Л., чрез адв. К. Г. Х., оспорва заповедта като незаконосъобразна на основанията по чл. 146, т. 1–5 АПК. Поддържа, че в АУАН серия ГА № 4038009/16.03.2026 г., както и в издадената въз основа на него ЗППАМ липсва описание на релевантните факти и обстоятелства, доколкото не е конкретизирано от кого и кога е получено уведомлението от Гаранционния фонд, кога е прекратена регистрацията на МПС и въз основа на какви факти административният орган е приел, че е налице нарушение. Навежда доводи за противоречие с материалноправните разпоредби, като поддържа, че не е доказано изпълнение на процедурата по уведомяване по чл. 574 КЗ, респективно не е доказано надлежно възникване на основание за служебно прекратяване на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ВКС и ВАС и излага доводи, че уведомяването на собственика за прекратяване на регистрацията е от съществено значение за законосъобразността на мярката. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган и в нарушение на установената форма, като сочи липса на мотиви и нарушение на чл. 59,

ал. 2, т. 4 АПК. Счита, че заповедта не съответства и на целта на закона, тъй като ПАМ има преустановителен, а не санкционен характер и приложението ѝ следва да бъде ограничено до случаите, в които е необходима за предотвратяване или преустановяване на нарушение. Навежда и доводи за съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като преди издаване на заповедта не му е предоставена възможност да представи възражения и доказателства, както и че не е бил уведомен за започналото административно производство, с което счита, че са нарушени чл. 34 и чл. 35 АПК.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез процесуален представител юрисконсулт П., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в законоустановената форма и при наличие на всички материалноправни предпоставки за прилагане на мярката. Счита, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява управление на МПС със служебно прекратена регистрация, което обуславя законосъобразност на приложената ПАМ.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на разноските на насрещната страна.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.03.2026 г. около 10:44 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал товарен автомобил „И. 35С13“ с рег. № В.. При извършената от служители на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР проверка е установено, че управляваното моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация, считано от 10.03.2026 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради постъпило уведомление от Гаранционен фонд за липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4038009/16.03.2026 г., като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП.

На 16.03.2026 г. е сключена и заплатена застраховка „Гражданска отговорност“ за процесния автомобил и регистрацията на автомобила е служебно възстановена.

На 17.03.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-001328, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), б. гг) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

По делото са приложени справка от АИС-КАТ относно регистрационния статус на автомобила, сведения от административнонаказателната преписка, както и представените от жалбоподателя документи относно застрахователното правоотношение за процесното МПС.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на

обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от П. Х. П., който съгласно приложената по делото Заповед рег. № 513з-9570/13.09.2024 г. заема длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 16.03.2026 г. действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 10.03.2026 г., а управлението е установено на 16.03.2026 г. Но сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна „Гражданска отговорност“. При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред. В случая към момента на издаване на оспорената заповед – 17.03.2026 г., е изминал повече от един

ден от проверката, като през този период противоправното състояние вече е било отстранено. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства. В случая оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от съставения АУАН, без да е извършена каквато и да е преценка относно релевантните данни, налични към момента на издаване на заповедта. По делото е установено, че още на датата на проверката за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, а в Автоматизираната информационна система на МВР е отразено и служебно възстановяване на регистрацията на автомобила. Тези обстоятелства не са били обсъдени от административният орган, нито е изложено защо въпреки тях прилагането на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление“ е необходимо за постигане целите на закона. Липсата на подобна преценка обуславя извод, че мярката е приложена механично, без индивидуализиране на административната принуда спрямо конкретната фактическа ситуация, което представлява нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2 АПК и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. При липса на изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на административната принуда съдът е лишен от възможност да извърши пълна проверка за законосъобразност на акта, включително дали мярката изпълнява действително превантивна и преустановителна функция или фактически функционира като санкция. Към момента на издаване на заповедта не е установено и мотивирано наличието на необходимост от прилагане на административната мярка с оглед целта на закона, при положение че противоправното състояние е било отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и други, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. При това положение мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочена към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че са неоснователни възраженията на жалбоподателя за допуснати нарушения на чл. 26 и чл. 34 АПК. Производството по прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171 ЗДвП е особено административно производство, насочено към незабавно осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административни нарушения, поради което неизвършването на

предварително уведомяване на адресата за започването му и непредоставянето на възможност за възражения преди издаване на акта не съставляват самостоятелно основание за незаконосъобразност на заповедта.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя, свързани с липса на надлежно уведомяване по реда на чл. 574 КЗ за прекратяване на застрахователното покритие и последвалото служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Същите касаят преди всичко въпроса за знанието на водача относно регистрационния статус на управляваното МПС и съответно субективната страна на деянието. Тези обстоятелства имат значение при преценката за наличие на вина в рамките на административнонаказателното производство по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство, чийто предмет е съдебният контрол за законосъобразност на приложена принудителна административна мярка. Доколкото принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват санкция, тяхното прилагане не е обусловено от установяване на вина.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Разноски от страна на жалбоподателя не са претендирани, поради което не следва да се присъждат.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001328 от 17.03.2026 г. издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: